

Той си мислѣлъ: „Щомъ всички знаятъ че могатъ всѣка минута да умратъ, ще цѣнятъ врѣмето, а и нѣма да го губятъ въ раздори и борба“.

Не излѣзло тъй. Когато Богъ се върналъ, да види, какъ сега тѣ живѣятъ, видѣлъ, че животътъ имъ себ илъ още повече влошилъ. По-силнитѣ, като знаели, че всички могатъ да умиратъ, поробили едни и заплашвали останалитѣ съ смрътъ. Настаналъ такъвъ животъ, че силнитѣ не работѣли нищо и се измжчвали отъ праздность. Слабитѣ пъкъ работѣли сврѣхъ силитѣ си и страдали отъ умора. И еднитѣ, и другитѣ се страхували и мразѣли помежду си. И животътъ на хората станалъ още по-несчастенъ.

Рѣшилъ Богъ да употреби послѣдньо срѣдство. Той пратилъ на хората разни болести. Той мислѣлъ: „Щомъ тѣ почнатъ да се разболѣватъ, ще разбератъ, че здравитѣ трѣбва да помагатъ на болнитѣ, та и на тѣхъ единъ день, кога се разболѣятъ, да помагатъ.“

И когато Богъ се върналъ, за да види какъ живѣятъ хората, разбралъ, че животътъ имъ станалъ още по-лошъ. Болеститѣ ги разединили още повече. Господаритѣ заставѣли насилъ робитѣ си, да се грижатъ за тѣхъ, когато се разболѣвали.

Тогава Богъ си казалъ:

— Ако и това срѣдство не помогна да вразуми хората, за да разбератъ, въ що се състои щастието, нека мжкитѣ ги вразумятъ.

И Богъ оставилъ хората сами на себе си.

И останали сами дълго врѣме, хората живѣли, безъ да разбиратъ, какъ могатъ да бждатъ щастливи.

И едва въ послѣдньо врѣме почнали нѣкои да разбиратъ, че трудътъ не трѣбва да бжде страшилище за едни, а мжчение за други, ами наслада за всички. Почнали да разбиратъ, че, ако смрътта дебне всички, и богатъ и бѣденъ, и младъ и старъ — най-разумното за тѣхъ е да прѣкарватъ врѣмето си въ съгласие и любовь помежду си. Почнали най-послѣ да разбиратъ, че болестъта не трѣбва да дѣли, ами да свързва хората.